

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.113/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: felperesi képviselő) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.700.306/2022/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a alperes (a továbbiakban: alperes rövidített neve) szolgálati hely állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot.

[2] A szolgálati panasza – amelyben a 2018. október 1. és 2021. október 31. napjai közötti időszak vonatkozásában a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa ellátott, a körzeti megbízotti működési körzetén kívüli járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki és egyéb szolgálati feladatok teljesítéséért – elutasításra került.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetében a 2018. október 1. és 2021. október 31. napjai közötti időszak – összesen 37 hónap – tekintetében 1.072.556 forint megbízási díj, és annak 2020. április 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) és (5) bekezdéseiben foglaltakra, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat), a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat), valamint a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítás rendelkezéseire alapozta. Állította, hogy rendszeresen, havonta több alkalommal látott el a körzeti megbízotti beosztásába nem tartozó járőri, járőrszolgálati és egyéb szolgálati (átkísérési, kísérőőri, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati) feladatokat, továbbá a körzeti megbízotti működési körzetén, azaz az illetékességi területén kívüli szolgálatot. Indokai szerint a KMB Szabályzat rendelkezései alapján megállapítható, hogy olyan napi szolgálatok elvégzésére kötelezték, amely feladatok nem tartoztak a munkakörébe, adott esetben tiltottak is voltak. Elismerte, hogy a perrel érintett időszakban csekély esetszámban voltak átkísérési feladatai. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt.

[4] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. A felperes által csatolt kimutatásban szereplő tényleges feladatellátásokat nem, hanem a keresetet jogalapjában vitatta. Álláspontja szerint a felperes által ellátott járőri (járőrszolgálati) feladatok elvégzése a körzeti megbízotti tevékenységbe tartozó közterületi alaptevékenység, amely nem minősül a kinevezésétől eltérő többletfeladatnak. A megbízási díj felperes által igényelt összegét számszakilag nem kifogásolta, azonban annak mértékét eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.072.556 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25., 4., 24., 28., 31. pontjaiban, 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, 44. § (1) bekezdésében, 45. § (1), (3) bekezdéseiben, 46. § (4) bekezdésében, 57. § (2) bekezdés a) pontjában, a rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII.28.) IRM rendeletben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet – helyesen : a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásának megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet – 10. § (2) bekezdésében, továbbá ugyanezen jogszabály – helyesen: a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet – 35. § (6) bekezdésében és 92. § (2) bekezdésében foglaltakra alapította.

[6] Megállapította, hogy a töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos állomány tagjának beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri leírásban a ténylegesen végezhető feladatokat, ami nem fedhet le több, másik beosztást. Utalt a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú határozatára, amely szerint a munkaköri leírások kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperesi munkakörbe tartozók, és az nem minősül a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem. Egyetértett azon felperesi érveléssel, miszerint az alperes szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által meghatározott besoroláshoz, illetményhez kötve van. Az adott munkakör meghatározása pedig nem nyúlhat túl a szolgálati helyen. A felperes kinevezése a alperes rövidített neve szolgálati hely szolgálatteljesítési helyre szolt, ettől eltérően az alperes változó szolgálatteljesítési helyre nem adott ki állományparancsot, ezért a felperes kinevezési okirata szerinti beosztását meghaladó és az illetékességi területen kívüli szolgálati feladatok többletterheléssel jártak, többletfeladat-ellátást eredményeztek. Hivatkozott a Kúria Kf.VII.40.244/2020/4., valamint a Kf.VII.40.556/2021/4. számú döntéseire is. Rögzítette, hogy a felperest olyan feladatok ellátására is kötelezték, amelyek elvégzésével nem lett volna megbízható.

[7] A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, azonban téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes –

hosszabb időn át a beosztásához nem tartozó feladatkör ellátása miatti – megbízási díjra jogosultságát állapította meg, a támadott ítélet ezért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját sérti.

[10] Nem vitatta azt a megállapítást, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőr feladatok elválnak egymástól, és a munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, azonban továbbra is úgy vélte, hogy a felperes nem látott el a beosztásához nem tartozó többlettevékenységet. E tényről igazolja a 01180/101/499/2015. Szű. számú munkaköri leírás IV. fejezet 3. pont 3/1. alpont n) bekezdése, mely rögzíti, hogy a felperes „közvetlen vezetőjének utasítása alapján munkaköri leírásban meghatározottakon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a alperes rövidített neve szolgálati hely2 tevékenységi körébe tartozó, a feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik”. Ugyanezen munkaköri leírás IV. fejezet 3. pont 3/2. alpont h) bekezdésében rögzítésre került továbbá, hogy a felperesnek a készenléti csoportvezető, a TIK ügyelete, illetve a szolgálatirányító parancsnok által adott küldetést végre kell hajtania, az intézkedések befejeztével jelentést kell tennie, továbbá az u) bekezdés alapján külön utasításra köteles más szolgálati feladatot is ellátni. A peresített időszakra vonatkozó részletes kimutatás is igazolta, hogy a felperes által végrehajtott feladatok számára nem jelenthettek jelentős többlet terhelést. Álláspontja szerint a KMB Szabályzat V. fejezetében és 37. pontjában, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendeletben, továbbá a Járőrszabályzatban foglaltak azt támasztják alá, hogy a felperes által végzett járőri feladat a körzeti megbízotti tevékenységbe tartozó olyan közterületi alaptevékenység, amely nem minősül a kinevezésétől eltérő többletfeladatnak; önmagában a járőrszolgálat ellátása megbízási díjigényt nem keletkeztet. Téves megállapítás a szolgálat és a feladat közötti különbségtétel, hiszen a szolgálatra beosztás egy teljes munkaidőre vonatkozik, míg a feladat a szolgálat egy kis részére. A felperes továbbá egyik évben sem végzett 30 napot meghaladóan az eredeti beosztása mellett többletfeladatot, ezért a Hszt. 71. §-a szerinti díjazásra ezen okból sem jogosult.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[12] Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a tárgykörben (a körzeti megbízott által ellátott járőrszolgálat kapcsán) kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert. Kiemelte, hogy a közterületi szolgálat nem feleltethető meg a járőrszolgálatnak, azzal nem feltétlenül azonos; az az alperesi jogi álláspont, miszerint a körzeti megbízotti beosztás feladatai magukban foglalják a járőri beosztás valamennyi feladatát, tarthatatlan. Következetes a bírói gyakorlat abban is, hogy a munkáltató csak adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat; az általa elvégzett járőri, valamint egyéb feladatok nem eseti jellegűek, hanem rendszeresek voltak. Az egységes bírói gyakorlat szerint a 30 napos időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni; jelen esetben a peresített időszak nagysága és az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma is meghaladta azt. Az alperes fellebbezése a rendvédelmi illetményalap 75 %-os mértékében megállapított megbízási díj összecsúszását nem vitatta.

[13] **A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai**

[14] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[15] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[16] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, annak mértékét, összegét is helyesen állapította meg. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[17] Az alperes kizárólag jogalapjában vitatta az elsőfokú ítéletet, fellebbezése az összecszerűség vitatására nem terjedt ki. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy a törvényszék ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[18] A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy a perben nem volt vitatott az a feladatkimutatás, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az abban megjelölt feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében a felperes jogosulttá vált-e megbízási díjra.

[19] Az alperes alaptalanul érvelt azzal, hogy az egyes beosztásokhoz tartozó feladatok normatív szabályozásának, valamint a közvetlen vezető munkaköri leírásban rögzített feladatokon túli, eseti jellegű feladatok elvégzésére való utasítási jogának a munkaköri leírásban történt rögzítésére figyelemmel a járőri, valamint az egyéb, a keresetlevélben megjelölt feladatok végrehajtásával a felperes nem a beosztásától eltérő tevékenységet látott el, ami nem minősül többletfeladatnak. Ahogyan azt a törvényszék ítéletében a töretlen kúriai gyakorlatra hivatkozással helyesen hangsúlyozta, a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. Amennyiben a rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg.

[20] Megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy a fellebbezésben a felperes munkaköri leírásával összefüggésben előadott alperesi okfejtés nem a rendelkezésre álló iratok között elfekvő, a felperes által 2019. szeptember 9. napján átvett 01150-101/15-88/2019.Szü. számú munkaköri leírásra vonatkozó utalásokat tartalmazott, így az alperes érvelését ez okból sem alapozhatta meg.

[21] Az elsőfokú bíróság – az ítéletének [26]-[28] bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel – okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által megjelölt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján elvégzett feladatai nem tartoztak a kinevezése szerinti körzeti megbízotti beosztásához. A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[22] Alaptalanul utalt az alperes arra is, hogy a felperes csak önmagában a járőrszolgálat ellátására hivatkozott, mely járőrszolgálati, valamint egyéb szolgálati feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt, nem kizárólag járőrszolgálatként nevesített – feladatok nem a kinevezése szerinti beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[23] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal

szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[24] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[25] A felek által elfogadott kimutatás alapján – a fellebbezésben foglaltakkal szemben – aggálytalanul megállapítható a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti harminc napot meghaladó megbízás megvalósulása. A felperes helytállóan utalt arra, hogy a harminc napos időhatár a töretlen ítélkezési gyakorlat alapján az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható. E körben annak van jelentősége, hogy a perrel érintett teljes időszak és azon belül összességében az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma a harminc napot meghaladja, amely feltétel az esetben megvalósult. Ezzel összefüggésben az alperes jogszabálysértést nem jelölt meg, és a jogosultság általános jellegű vitatásán túlmenően nem fejtette ki részletes álláspontját, az általánosság szintjén maradt kifogása nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére.

[26] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[27] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A megbízási díjnak az elsőfokú bíróság által a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában meghatározott mértékét az alperes fellebbezésében maga sem vitatta, azzal összefüggésben jogszabálysértésre nem hivatkozott. A másodfokú bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak adják, az összecszerűség tekintetében a fellebbezést megalapozó jogszabálysértésnek a jogszabályhely pontos megjelölésével történő előadása hiányában e körben az ítéltábla az ítélet felülvizsgálatának korlátaira tekintettel, a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálódhatott (Kf.VII.39.549/2021/4. számú kúriai döntés).

[28] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[29] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a

továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[30] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. október 25.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. dr. Rácz Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró